

In Memoriam

Inja Eckardt

Na een fijne ontmoeting met mijn directe familie op 1 januari ging mijn telefoon.

Hé, leuk, belletje van Lenie, dacht ik toch.

Zit je Willem ? Nee meisje. Doe toch maar even.

En dan stort het plafond in. Wim, vanmorgen is Inja overleden.

Er zijn niet genoeg woorden in de Nederlandse taal die kunnen omschrijven wat er op dat moment door mij heen ging.

Na een verschrikkelijk klote jaar waarin zoveel mooie initiatieven voor ons jubileumjaar niet mochten doorgaan, is zo mijn 2021 begonnen ?

Er is een soulmate van mij weggegaan, weggegaan zonder dat ik afscheid heb mogen nemen, steun heb mogen verlenen, gewoon dag heb mogen zeggen tegen een uniek mens.

Ik heb Inja niet lang mogen kennen, een jaar of vijf, zes denk ik.

Ze is ertoe in staat geweest om in die korte tijd mij tot in mijn diepste kern te raken.

Ik weet het, ze was zeer zeker niet de makkelijkste persoon op aarde, maar wel een van de eerlijkste.

Als Inja op een zaterdag bardienst had en vol was van wat haar ook maar bezig hield, kon het zo maar gebeuren dat je een half uur binnen was en dan nog steeds geen drankje ingeschonken had gehad.

Bij ieder ander reden om even scherp commentaar te geven. Zo niet bij haar.

Want dat was gewoon Inja. Eerlijk, recht door zee, niet altijd het gelijk aan haar kant, maar dat was haar vergeven.

Kon ze zo nu en dan een "pain in the ass" zijn ?

Jazeker en vaak had ze dan gelijk, maar had ze het iets tactischer mogen brengen. Hoor wie het zegt.

We zullen het voortaan zonder haar moeten doen en voor ons als sociëteit is dat een groot verlies. Ergens begin september hebben we samen een laatste drankje gedaan in onze huiskamer, nou dag ik zie je nog. Niet dus.

Het is nu ongeveer vier uur na Lenie's telefoontje, de TV staat aan, maar ik heb geen idee wat er uitgezonden is.

Laptop opgestart en dit gaan schrijven, moest ik doen nu het nog rauw is en ik vol met verdriet zit. Overmorgen of volgende week reflecteer ik misschien meer en als er iets is wat Inja omschrijft, dan is het rauw en niet gereflecteerd.

Mind you, ze had nuances genoeg maar droeg haar hart op haar tong.

Mijn grootste gedachten gaan nu uit naar Maarten. Twee paradijsvogels die elkaar na een lang leven mochten vinden, helaas voor slechts een korte vlucht.

Adieu Frau Antje, je weet dat ik je zo soms spottend noemde en je vond het best.

Het is me een eer geweest om je te kennen en met je samen te werken.

Tot in een volgend leven, als jij spoelt zal ik tappen.

Kus,

Willem de Bruijn